

tahayyül

Marmara Kız Anadolu İmam Hatip Lisesi
Edebiyat, Kültür, Fikir, ve Sanat Dergisi

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

وَأَن يَكَادُ الَّذِينَ كَفَرُوا لَيُزْلِقُونَكَ
بِأَبْصَارِهِمْ لَمَّا سَمِعُوا الذِّكْرَ وَيَقُولُونَ إِنَّهُ
لَمَجْنُونٌ وَمَا هُوَ إِلَّا ذِكْرٌ لِلْعَالَمِينَ

tahayyül

Marmara Kız Anadolu İmam Hatip Lisesi
Edebiyat, Kültür, Fikir, ve Sanat Dergisi

K Ü N Y E

&

G İ R İ Z G Â H

Danışman Öğretmen

Sevgi Nur Öztop

Genel Yayın Yönetmeni & Editör

Rana Betül Postacı

Genel Yayın Koordinatörü

Ahlam İsmail

Yazarlar

Azize Akkaya

Rana Betül Postacı

Ravza Ceylan

Ayşe Berra Avcı

Muhsine Kaşgarlı

Ahlam İsmail

Güler Kayakent

Şeyma Yer

Zeynep Sude Köç

Şeymanur Özdemir

Sıla Alioğlu

Emel Kurdiye

Sajida Nourdin

Masa Haloubi

Çizerler

Ahlam İsmail

Akniyet Ashim

Merve Tabbab

Tasarım

Rana Betül Postacı

Son Okuma

Levent Taşdemir

Değerli okuyucu,

Dünya giderek küçülmekte kültürler arasındaki etkileşim artmaktadır. Dünyada hakim olan kültür unsurları yayıldığı bünyenin ruhi, ahlaki, sosyal hatta fiziki yapısını değiştirerek ve kendisine benzetmektedir. Örneğin yardımlaşma, selamlaşma, komşu hakkı, düşeni kaldırma gibi güzelliklerin yer almadığı, sadece yok etmek üzerine kurulmuş bilgisayar oyunları ya da sevgi, saygı, vatan, aile gibi değerlerin olmadığı sinema filmleri, televizyonlarda kurulan sanal alemler; henüz yeşermekte olan genç beyinlerde onarılmaz hasarlar bırakabilmektedir. Toplum olarak bazı temel alanları boş bıraktığınız takdirde, başkalarının bu alanlarda hüküm sürmeye başlaması kaçınılmazdır.

Bu durumun önüne geçmek elbette ki şarttır. Ancak çözümü sadece engellemelerde ve yasaklamalarda aramak yeterli olmayabilir. Bunun yerine; karşınıza çıkabilecek olumsuz gelişmelerin bir adım önünde olmak, Bilgiye ulaşan değil, bilgiyi üreten bir toplum haline dönüşmek, ilmin ve irfanın yayıldığı kaynak haline gelmek bizim en temel vazifemiz olmalıdır

Şu halde eğitim sistemimizin yetiştirdiği bir genç: sadece bulunduğu şehirde, ülkede ya da bölgede başarılı olmayı değil; bütün dünyada, farklı coğrafyalarda ve kültürlerde var olabilmeyi hedef olarak belirlemelidir. Düşünce eylemini başkalarını tekrardan ibaret saymamalı, problem çözüme konusunda havale etmeyi değil, sorumluluk almayı bilmelidir. Yani Necip fazıl'ın deyimiyle "kim var" denildiğinde etrafına bakmadan "ben varım" diyebilmeli; Varisi olduğu köklü mirasın verdiği özgüvenle, kendini tanımalı, mensubiyetinin farkında olmalıdır.

Marmara Kız Anadolu İmam Hatip Lisesi olarak hazırlamış olduğumuz bu dergimiz bu gayeye hizmet için yayın hayatına başlamıştır. Dergimiz geçmişten geleceğe akan bir nehir, geçmişten geleceğe uzanan bir köprü olacak, dünle bugünü, bugünle yarını buluşturacaktır. Bir toplumun bir milletin devamlılığını sağlayanda işte nesiller arasındaki bu kopmayan bağıdır. Öğrencilerimizin, öğretmenlerimizin yazıları şiirleri denemeleri resimleri, sadece bugüne değil yarına ışık tutmakta ve bu açıdan büyük önem arz etmektedir. Öğrencilerimiz ufak yaşlarda başladığı bu uzun eğitim yolculuğu boyunca işte bu tür çalışmalarla ayak izlerini bırakacak, yıllar sonra geriye dönüp baktığında aldığı mesafeyi kendi gözleriyle görecektir. İdarecisi, öğretmeni, personeli ve öğrencisiyle birlikte aydınlık bir geleceğe doğru adım atacaktır.

Bu çalışmanın ortaya çıkmasında emeği geçen tüm arkadaşlarıma ve öğrencilerimize teşekkür ediyor, sizleri öğrencilerimizin pırıl pırıl dimağlarından süzülüp gelen birbirinden kıymetli eserleriyle başbaşa bırakıyorum.

Ahmet YAVUZ
Okul Müdürü

 marmarakaihldergisi

 marmarakizimamhatip@gmail.com

GİRİZGÂH

TEVAZU VE SULTAN

ahmet yavuz

RİM

hatice nur özkara

bir şair,
CAHİT

ZARİFOĞLU

bir yazar,

AHMET HAMDİ

TANPINAR

MARTININ GÖZÜNDEN
İSTANBUL

şevval keleş

SAATLERİ AYARLAMA
ENSTİTÜSÜ

sevgi nur öztop

İSTANBUL'DA BAHAR

saflıktan çürümeye

KALBİN DEĞİŞİMİ

fatma yarkent

cemal süreya
ŞİİRİN

HİKAYESİ

şevval çobanoğlu

İÇİNDE

japonya
TOKYO

mustafa emir inci

BİLİŞİM TEKNOLOJİLERİ

misafirimiz,
NUH

ALBAYRAK

bir edebiyatçı,
CENGİZ

AYTMATOV

BURSA
GÜNLÜĞÜ

TAHAYYÜL
MUTFAĞI

BAŞLANGICINDA
ÇEKİRDEK

rana betül postacı

İMAM HATİPLİ
OLMAK

kültürel sentez:
ADADA SOHBET

reyyan postacı

ŞEHR-İ İSTANBUL

seca öztürk

RAMİ

KÜTÜPHANESİ

TEVAZU VE SULTAN

Sultan Alparslan

Türkistan'da
Uçsuz bucaksız düzlükler,
Göz alabildiğince uzanır.
Bir deniz misali çayırlar, dalga dalga salınır.
Ufukta yükselen ulu dağların dik yamaçlarında;
Geçmişten kopup gelen,
Atların nal sesleri yankılanır.

Gün doğumundan gün batımına kadar;
Bu sonsuz boşlukta,
Gözünün erdiği...
Atının nallarının değdiği yer senindir.
O yüzden Türkün mefküresinin,
Yüreğinin sınırı yoktur.
O ufkun bittiği yere kadar gitmeyi...
Gittiği her yere nizam vermeyi vazife bilmiş,
buna iman etmiştir.

O,
Sığınacak bir taş,
Saklanacak bir dal parçasının olmadığı
Bu sonsuz bozkırda dünyaya gelir.
Burada önce rüzgara, yağmura, ayaza,
Sonra dosta düşmana karşı,
ayakta kalmayı,
Dimdik durmayı
Hayat bulmayı
Ve nihayet bir devlet kurmayı öğrenir.

İşte o sebeple sonsuz bozkırın ortasında
Bir karınca misali
kaliveren Türkün ruhu kadar
yüreği de kocaman olur.

Öğle vakti,
Sıcaklık hissedilir derecede artmıştı.
Gökyüzü açık, hava fazlasıyla sakindi.
Gözlerin kapanıp, ruhun başka alemlere akacağı andı.
Fakat derinden bir uğultu duyuluyor ve sesin geldiği yöne ilerledikçe artıyordu.
Evet işte uzakta, bozkırın ortasında,
göğe doğru bir toz bulutu yükseliyordu.

Güneş bir görünüyor bir kayboluyor, göz gözü görmüyordu. Yakından bakıldığında, binlerce insanın hep birlikte hareket ettiği, aynı hedefe doğru bir nehir misali aktığı görülebiliyordu.

Binlerce asker tepelerden vadilere doğru akıyordu. Mızrak uçları, koşum takımları ışıltılı parlıyor, Hep bir ağızdan söylenen marşlar, dağlarda yankılanıyordu. En önde, dağları ovaları yerle bir eden, engel tanımaz sel misali akan, zırhlarına bürünmüş altın miğferli sipahiler yürüyordu. Ardından bir okyanus gibi dalga dalga ilerleyen, parlak koşum takımlarıyla süslenmiş atlarıyla süvariler geliyordu. Peşinden sultana bağlılık yemini etmiş beylik ve kralların askerleri vadiye akmaya devam ediyordu. Bu muazzam kalabalığın sonu yoktu. Ayaklar aynı anda yere vurduğunda, adeta yeryüzü sarsılıyor, çıkan uğultu kulakları sağır ediyordu. Böyle bir manzaranın insanı etkilememesi imkânsızdı.

Vadiye hâkim bir tepenin üstünde bütün gözlerin üzerine kilitlendiği bir adam muzaffer ordusunu seyrediyordu. Sahip olduğuna inandığı kudreti vücudunun her zerresinde hissediyor, bir gurur halesi bütün bedenini kaplıyordu. Bu muhteşem orduyla, boyun eğdiremeyeceği hükümdar, ele geçirilemeyeceği toprak parçası olamazdı. O...Büyük Selçuklu Devletinin kudretli sultanı, Alparslan'dı... Ve sultan bütün dünyaya talipti.

1063 yılında Selçuklunun kurucu sultanı Tuğrul bey vefat etmişti. Veliaht bırakmamıştı. Eski türk geleneklerine uygun olarak hanedan mensubu beyler tahta hak iddia ettiler. Alparslan da bunlardan biriydi. Tuğrul beyin kardeşi Horasan emiri Çağrı beyin oğluydu. Tahtın diğer varisleri Kutalmış ve Kavurd ile yaptığı mücadelesini kazanarak başkent Rey' de tahta oturdu. önce isyanları bastırarak ülkesini hem batı hem doğu yönünde genişletti. Fatımi halifeliğine karşı, Abbasi halifesini himayesine alarak İslam dünyasında kabul görmesini sağladı. Dokuz yıllık kısacık hükümdarlığına rağmen türk tarihinde derin izler bıraktı. Malazgirt zaferi ile birlikte Anadolu'nun yurt haline gelmesini sağlamış, devleti bir imparatorluğa dönüştürmüştü.

Veziri nizamülmülk ile birlikte muhteşem bir devlet nizamı oluşturan sultan; ülkesinin doğu sınırlarını güvence altına almak ve topraklarına saldırı düzenleyen karahanlı hükümdarlığına son vermek amacıyla büyük bir ordu toplamıştı. Maverâünnehr yönüne doğru başladığı sefer yolculuğunda; önüne çıkan kaleleri birer birer ele geçirmiş, nihayet Barzem kalesi önüne kadar gelmişti. Günlerce süren kuşatma sonunda kale kumandanı teslim olmuştu. Selçuklu sancağı burca dikildikten sonra muzaffer kumandan, askerlerinin geçişini sonuna kadar seyretmiş, büyük bir gururla saraya dönmüş artık yenilmez olduğuna hükmetmişti. İşte önünde engel tanımaz, bir ucu şarkta bir ucu garpta muhteşem bir ordu vardı. Sahip olduğu bu güçle giremeyeceği kale, diz çöktüremeyeceği sultan olur muydu? Lakin kaderin oyunu henüz son perdesini açmamıştı.

Ertesi gün kale kumandanı Yusuf Harezmî huzuruna getirildi. Kumandan dik başlı bir adamdı. Sultan Alparslan'ı epey uğraştırmış Selçuklu ordusunun zaman ve asker kaybetmesine neden olmuştu. Sorulan her soruya ağır cevaplar veriyor, Onu hükümdar olarak tanımadığını, bu yüzden de kendisini sorguya çekemeyeceğini ileri sürüyordu. Kumandan aynı tarzda konuşmaya devam edince sultan dayanamadı. Yanı başında duran yayını kaparak, bu kendini bilmez kumandana bir ok fırlattı. Ancak, usta bir atıcı olduğu halde attığı ok isabet etmedi. Bunun üzerine hiddetle yerinden fırlayıp tahttan inerken, ayağı takılarak yere düştü. Yusuf Harezmî bu fırsatı kaçırmadı. Her nasılsa içeri sokmayı başardığı çizmesinde sakladığı hançerle derhal saldırdı. Sultan'ı ağır yaraladı. Kaçmak için çadırdan fırladığı sırada da, muhafızlar üzerine atılıp onu parça parça ettiler. Sultanın vücudunda derin bir yara açılmıştı. Gün geçtikçe kötüleşiyordu. İhtimal ki hançer zehirliydi. Ancak dört gün dayanabildi. 24 Kasım 1072 tarihinde hayatını kaybetti.

Sultan Alparslan kimse ile paylaşamadığı dünyayı, onu zaferden zafere koşturan ordusunu, yüce tahtını kucağından bırakıverdi. Bir gün evvel dünyalara talip olan; kılıcının bir ucu Türkistan'a diğer ucu Anadolu'ya kadar uzanan muzaffer kumandan küçük bir hançere mağlup oluvermiş, birkaç metrelik toprakla yetinmek zorunda kalmıştı.

Devrin edebi şahsiyetlerinden şair senai'nin sultanın kabrini ziyaretinde şu mısraları dile getirdiği söylenir.

*Alparslan'ın göklere yükselen başını gördüm,
Merv'e gel ve onun toprak olmuş vücuduna bak;
Ne kemeri üstündeki yıldız, ne ay gibi parlak yüzü,
Ne altındaki at, ne de elindeki dizgin kalmıştır...*

Sultan Alparslan'ın vefatından hemen önce şöyle dediği rivayet edilir.
"Düşman üzerine yürümek istediğimde daima Allah'tan yardım dilerdim. Dün bir tepeye çıktım, ordumun büyüklüğünden sanki altımda yer titriyordu. Kendi kendime, ben dünya hükümdarıyım, bana kimsenin gücü yetmez, dedim. Bu yüzden yüce Allah, zayıf biri karşısında beni aciz bıraktı. Allah'tan beni bağışlamasını dilerim."

• • •

İşte insanoğlu,
İçinde yaşadığımız dünyanın evrendeki yeri, okyanusların ortasında uçan kuşun ağzındaki bir kum tanesi bile değildir. Zira dünyamızın içinde bulunduğu güneş sisteminden milyarlarca, mensubu olduğumuz samanyolundan ise galaksilerin içinde milyarlarca vardır. Galaksilerin ise evrende ne kadar olduğunu izah dahi edemiyor sonsuz sayıda demekle yetiniyoruz.

Sonsuzlukla ancak ifade edilebildiğimiz bu evrende bir zerre hükmünde olmayan dünya, kimine fazla kimine az gelmiştir. Yerdeki canlılara, uçan kuşlara sözünün geçtiği, ordularını gökyüzünden naklettiği hikâye edilen Hz. Süleyman'a bile kalmayan dünya; kimseye de yar olmamıştır. Ne hazinelerini ovaların almadığı Karun'dan; ne de eski kıtaların neredeyse tamamına hükümrân olan Cengiz han'dan, ne de güneş batmayan İngiliz imparatorluğundan bugün hiçbir iz kalmamıştır.

O halde...

İster hükümdar ol, ister bir nefer;
Ömrümüzün bir sabah güneşi tazeliği,
Öğle güneşi harareti
Ve akşam güneşinin zayiliği
Kadar kısa olduğunu unutma.
Sonsuzluğa götüremeyeceğin
Hiçbir şey için kırma ve kırılma.
Bu kısacık zaman diliminde
Kendine ve dünyaya bırakabileceğin
bütün güzellikleri yaşa ve yaşat.

Daima alçakgönüllü ol ve Allahın kullarından bir kul olduğunu aklından çıkarma...

Unutma, bu sonsuzluk içinde tarihin bize vereceği en güzel ders *TEVAZU* sahibi olmaktır.

Ahmet YAVUZ

Okulun eskimiş giriş kapısında
Marmara Kız Anadolu İmam Hatip Lisesi müdürü,
Selam verip geçeceksiniz, değil mi?

Belli belirsiz sınıf sıralarına karışacak,
Samet Hoca'nın ezbere bildiğimiz açıklamalarını dinleyecek,
Kıyafetten Zerrin Hoca'dan azar işitilecek, değil mi?

Dostlarla "günaydın"laşırken Ayşe Hoca girecek,
Selamlaşmadan sonra hızlıca ders başlayacak,
Ayşe Hoca'nın hoş anlatışından uykuyla savaş verilecek, değil mi?

Erkan Hoca fizikte "Hafta sonunuz nasıl geçti?" diye soracak,
"Fizik Aşıkları" diye ders anlatacak,
Esra Hoca matematikte halimize gülecek,
Dersten tıptış tıptış çıkacak, değil mi?

Ali Hoca felsefede son 5 dakika kala "Dersi bitireceğim." diyecek,
Teneffüste mutfaktan çaktırmadan çay getirmemizi isteyecek,
Edebiyatta Levent Hoca sıraya oturup kıracak,
"Eleştirilerinizde beni eklemeyin." diyecek, değil mi?

Arapça dersinde Esra Hoca beleşe artı dağıtacak,
Kimyada Dilek Hoca "Say say para say."ları anlatacak,
İngilizce'de Seyit Hoca bir anda 360° dönecek,
Bilişim dersinde Hamide Hoca bizi konuşturmaya çalışacak, değil mi?

Adabı Muaşeretle Seda Hoca'nın komik şakalarına gülecek,
Çatalla bıçağı nasıl kullanacağımızı açıklayacak,
İngilizce'de Sinem Hoca her fırsatta halimizi hatırlamızı soracak,
"Bu yaşta nasıl yürüyemiyorsunuz?"larına başlayacak...

Nevzat Hoca, gâvurlara özenenleri anlatacak,
"Cigarayı bıraktım." deyip sonraki gün tekrar kullanacak.
Hadiste Didem Hoca, "Telefonları dolaba katın." diyecek,
Hadis ezberinde "hüve" diye saydıracak, değil mi?

Öğretmenler katından çayla koşturan hocalara dikkat edilecek,
Koridoru karınca yuvası gibi dolduran ortaokullar seyredilecek,
Mutfakta dedikodu yapan nöbetçi ve öğretmenler dinlenecek,
Sonunda soru sormak için Canan Hoca aranacak, değil mi?

Cuma günü İstiklal Marşı için tekrar sıralara karışılacak,
İstiklal Marşı'nda okumuyoruz diye İsmigül Hoca bağırarak,
Eve yorgun ve halsiz dönülecek,
Akşam "Okullar tatil." haberi beklenecek, değil mi kızlar?
Zuhal Hoca'nın dediği gibi, değil mi kızlar?

Uykumdan uyandığımda Ne yapabilirim? sorusunu yakama yapışmış halde buldum. Beni uyandıran yine aynı rüyaydı, o zeytin gözlü kızın rüyası. Her seferinde sanki o benim rüyama değil de ben onun rüyasına girmişim gibi...

Bu kız, zeytin gözlü kız, küçük bedeniyle bir denizin ortasında bana sesleniyor, elini uzatıyor, sudan kurtulmaya çalışıyor. Boğuldu boğulacak... Ona doğru hamle yaparken zihnim tereddüte düşüyor. Kurtarabilir miyim ki? Emin olabildiğim tek his var beni saran: tereddüt.

Belli ki gözlerinde bir şey fazla; o çocukluk halini göremiyorum, bir şeylerin farkına çoktan varmış gibi. Öylece onu izliyorum, bakmaktan başka bir şey yapamıyorum.

Kurtarmak isterken sanki elimi kolumu bağlıyorlar. Niçin yıllardır bu rüyayı gördüğümü anlayamıyorum. Bu gece de ağlıyorum, kalbime ağır geliyor düştüğüm durum.

Aynı kızı iki farklı şekilde görüyorum. Rüyaların ortak noktası: güzel zeytin gözlü kız ve uzaklarda parlayan altın kubbe. İlkinde, nehirdeyken bir anda gözümün önünden kayboluyor. Uzakta koşarak bir yere gittiğini görüyorum.

"Dur! Bekle, nereye gidiyorsun?" diyerek ona yetişmeye çalışıyorum. Üzerinde ona çok yakıştığını düşündüğüm kırmızı, etek uçlarında siyah puantiyeleri olan bir elbise var. Ağaçların arasından ilerleyerek zeytin bahçelerine gidiyor. Belli ki yaşadığı yerler buralar.

"Rim!" Çok uzaktan gelen bir erkek sesi duyuyorum. İsmi bu olmalı.

"Rim!"

Arkasından koşuyorum. Bahçeden çıktığımızda kendimi bir tepede buluyorum. Zeytin ağaçlarının içindeyim, taşları yaran parlak altın sarısı bir kubbe görüyorum. Kız bana bakıyor fakat gözleri, nehirde baktığı gibi ümitsiz değil. Konuşmasa da anlıyorum: "Umut var," diyor gülümseyen dudakları. Ona gülümsüyorum.

İkinci rüya: Denizde kaybolup birden kumsalda beliriyor. Üzerinde limon sarısı bir elbise var. Aynı ses: "Rim!"

Beni bu sefer yıkık dökük binaların arasından geçiriyor. Uzun, taş bir duvarın karşısında duruyoruz. Duvarda bir geçit ve geçidi bekleyen iri yarı adamlar var.

Taşların arasından hayal meyal görüyorum: parlak altın sarısı kubbeyi.

Tekrar...

"Rim!"

Rüya bitiyor. Ben kan ter içinde uyanıyorum.

Ne yapabilirim?

Bu sıkıntılı gecenin sabahına uyandığımda gördüklerim ilk defa bu kadar etkiliydi. Sanki gerçekten o zeytin gözlü kıızı kurtaramamış ve kaybetmiştim.

Adımlarımdaki tereddüt kalbime işlemişti. Kurtarıcısı olmaktan ümidimi kesmiştim belki de.

Kahvaltı yapmak şöyle dursun, su içme hevesini dahi kendimde bulamadığım için aç ve susuz bir şekilde, "Belki okulda kafam dağılır." düşüncesiyle aceleyle evden çıktım. Kıızın zeytin siyahı gözleri gözümün önünden gitmiyor, beni de o nehirde boğuyordu sanki.

Her zaman geçtiğim caddenin araba yoğunluğu yerine başka bir yoğunluk vardı bu sabah: yüzlerce insan, ellerinde pankartlar. Büyük harflerle:

NEHİRDEN DENİZE ÖZGÜR FİLİSTİN

Bazı pankartlara da karpuz, zeytin ve limon çizilmişti. Sarı limon, kırmızı puantiyeli karpuz...

Gözüme kocaman bir fotoğraf ilişti o esnada. Rim, dedesinin kucağında...

Zeytin gözleri bu kez kapalı. Fotoğrafın altında: "Baby Killer" yazıyordu.

"Rim!"

Bu sefer bir erkek sesi değil, ben bağıırıyordum:

"Rim!"

Kalabalığın arasında seslenirken, yüksekten minicik bir el bana bir kefiye uzatıyor. Babasının omzunda küçük bir kız... Zeytin gözlü...

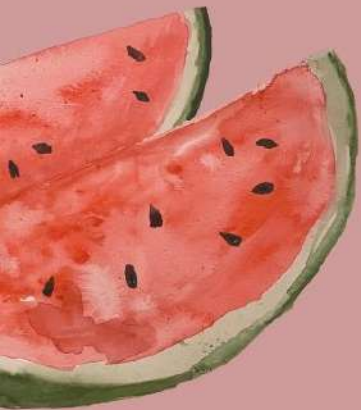
İçimdeki tereddüt, öfkeyle karışmış bir kararlılık halini alıyor. Artık "Ne yapabilirim?" diye sormuyorum. Kalabalığa karışıyorum:

"NE-HİR-DEN DE-Nİ-ZE ÖZ-GÜR Fİ-LİS-TİN!"

NEHİRDEN DENİZE ÖZGÜR FİLİSTİN!

NEHİRDEN DENİZE ÖZGÜR FİLİSTİN!

HATİCE NUR ÖZKARA

bir şair, Cahit Zarifoğlu

Cahit Zarifoğlu, 1 Temmuz 1940'ta Ankara'da doğdu ama aslen Kahramanmaraşlıydı. Şiirleriyle ve yazılarıyla Türk edebiyatında kendine özgü bir yer edinen Zarifoğlu, derin ve mistik anlatımıyla edebiyat severleri hem düşündürdü hem de duygulandırdı.

Zarifoğlu, hayatı boyunca macera peşinde koşan, yeni şeyler öğrenmeyi seven, içindeki çocuğu hiç kaybetmeyen biriydi. Küçük yaşlardan itibaren edebiyata merakı vardı ama mühendislik okumayı da denedi. Sonra edebiyat aşkı ağır bastı ve Almanca eğitimi aldı. Edebiyat serüveni, Mavera dergisi ve Diriliş hareketiyle iyice güçlendi. Şiirlerinde, günlüklerinde ve çocuk kitaplarında hep insanın iç dünyasını, varoluşunu ve hayata dair derin soruları işledi.

Zarifoğlu, edebiyat dünyasının "yalnız ama güçlü" isimlerinden biriydi. Sessiz, derin düşünceli ama içinde fırtınalar kopan biriydi. 7 Haziran 1987'de hayata veda etti ama şiirleri, yazıları ve o kendine has zarif üslubu hala yaşamaya devam ediyor.

“ Berat’a...

Bana soruyorsun, “Şu resimdekiler kim?” diye. Kim olduklarını çıkaramadım. Görünüşe bakılırsa mutlular.

Fakat insanlara tavsiyem şudur: Nasıl ki “zenginin parası, parasızın çenesini yorarsa”, başkalarının mutlu görünümünü de insanı, kendi mutlu olma imkânını ve kabiliyetini görmekten alıkoymamalı. Filmler, resimler birer hayaldir. Başka insanların dış görünüşleri de bizi aldatmasın. İnsan, kendi mutlu olma imkânını görebilmeli. Mutluluksa filmlerin, romanların içinde değil; kendi yaşadığımız basit hayatın içindedir. Ve önemli olan, yaşanan andır. O anı ibadet, sabır, anlayış, tevazu ve merhamet ile anlamlı hâle getirmek, mutluluğun ta kendisidir. Yoksa deniz kenarında fotoğrafçılar tarafından düzenlenmiş bir “mutluluk tablosu”, sahtedir. Bu, bazı saf kimselerin duygularını istismar etmekten başka bir şey ifade etmez.

Acaba anlatabiliyor muyum?

”

Sosyal medya henüz icat edilmemişken, zarif bir şairin eşi Berat Hanım’a yazdığı bu satırlarda, elimizdeki telefonların ve sosyal medyanın bize sunduğu gösterişin kandırmacasını anlatan ne güzel bir mesaj gizli.

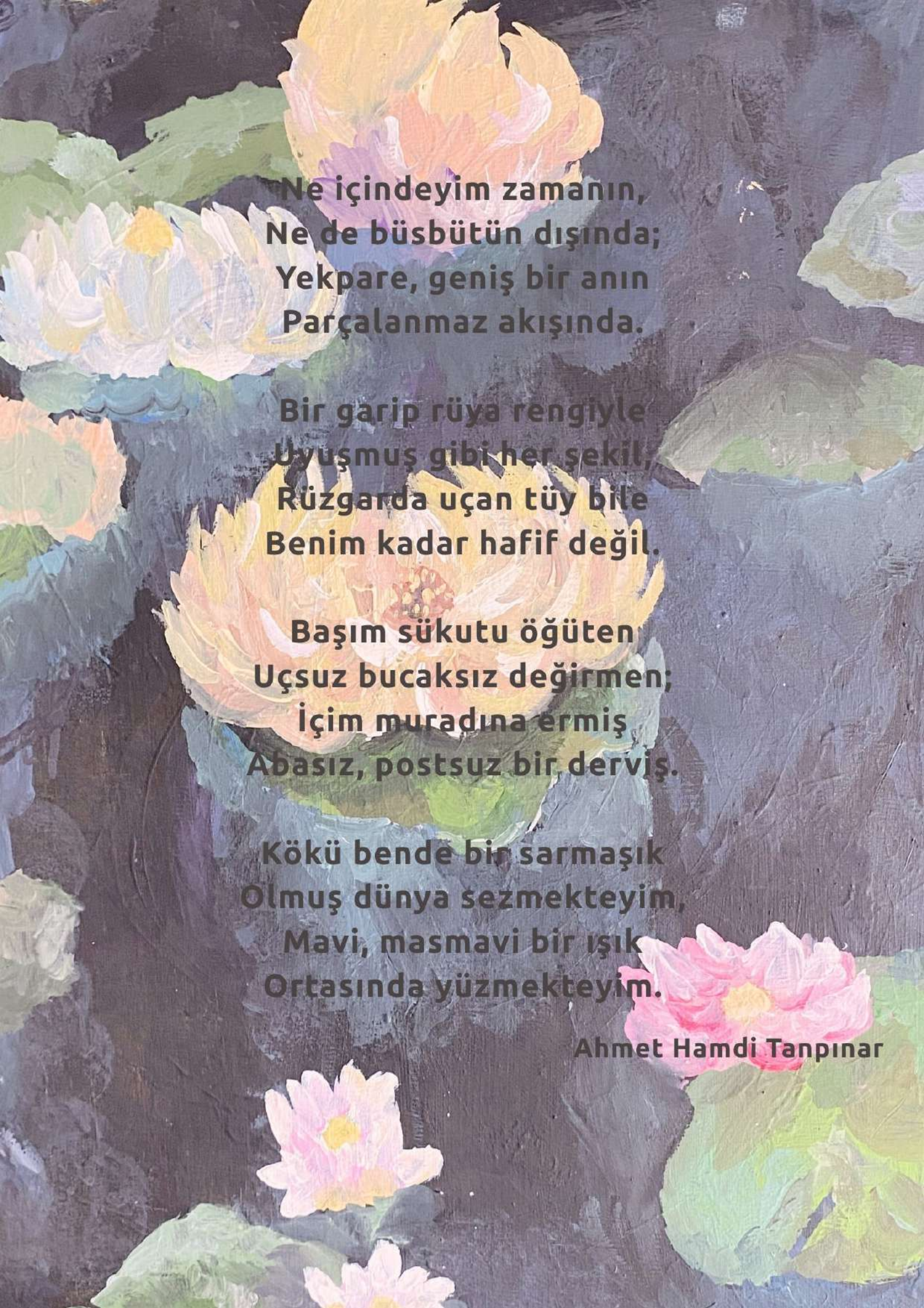
bir yazar,

AHMET HAMDI TANPINAR

Ahmet Hamdi Tanpınar, edebiyatımızın “zaman ustası” olarak bilinen, nostaljiye düşkün ama bir o kadar da geleceğe göz kırpan yazarlarımızdan biridir. Bir roman kahramanı olsaydı, muhtemelen elinde eski bir saatle zamanın peşine düşen bir filozof olurdu.

En ünlü eserlerinden Saatleri Ayarlama Enstitüsü, absürt ama düşündürücü bir sistem eleştirisidir. Huzur ise aşk, İstanbul ve melankolinin harmanlandığı bir başyapıttır. Ayrıca Beş Şehir adlı eserinde Ankara, Erzurum, Konya, Bursa ve İstanbul’u öyle bir anlatır ki insan ister istemez zaman makinesiyle eski Türkiye’ye gitmek ister.

Kısacası, Tanpınar sadece yazar değil, adeta zamanı ve ruh hallerimizi kelimelerle şekillendiren bir sanatçıdır!

Ne içindeyim zamanın,
Ne de büsbütün dışında;
Yekpare, geniş bir anın
Parçalanmaz akışında.

Bir garip rüya rengiyle
Uyuşmuş gibi her şekil,
Rüzgarda uçan tüy bile
Benim kadar hafif değil.

Başım sükutu öğüten
Uçsuz bucaksız değirmen;
İçim muradına ermiş
Abasız, postsuz bir derviş.

Kökü bende bir sarmaşık
Olmuş dünya sezmekteyim,
Mavi, masmavi bir ışık
Ortasında yüzmekteyim.

Ahmet Hamdi Tanpınar

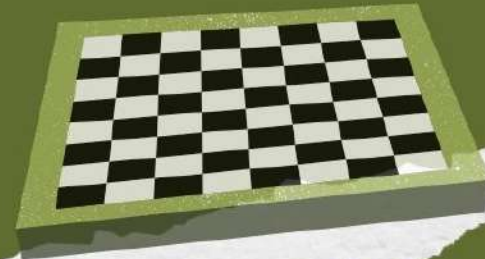
Okulumuzda Ali Hoca Tarafından Düzenlenen Satranç Turnuvası

Okulumuzda, öğrencilerimizin zihinsel gelişimine katkı sağlamak amacıyla Ali Hoca önderliğinde bir satranç turnuvası düzenlendi. Öğrencilerin büyük ilgi gösterdiği turnuva, okul kütüphanesinde gerçekleştirildi.

Katılımcılar arasında kıyasıya mücadeleler yaşanırken, satranç tahtasında strateji, sabır ve dikkat ön plana çıktı. Turnuva sayesinde öğrenciler, sadece eğlenceli zaman geçirmekle kalmayıp aynı zamanda analitik düşünme becerilerini de geliştirme fırsatı yakaladılar. Bu güzel etkinlikte emeği geçen tüm öğretmenlerimize teşekkür ederiz.

Martının Gözünden İstanbul

Ben, İstanbul Boğazı'nın göğsünde özgürce süzülen bir martıyım.
Kanatlarımın altından geçen şehir ne kalabalık, ne karmaşık görünür bana... Yükseklerden baktığımda İstanbul, bir masalın göğe yazılmış hali gibi.

Her sabah Karaköy iskelesinde balıkçıların sabrına ortak olurum.
Onlar oltalarını suya salarken, ben bazen göz ucuyla bir balık kapar,
bazen bir çocuğun sevinçle attığı simitle kahvaltımı yaparım.
Ama en çok, vapurlara konar, insanların yüzlerini izlemeyi severim.
Vapur kalkar, motor homurtusu suya karışır ve ben rüzgârı kanadımda hissederim.

İşte o an, insanların içindeki sessizliği duyarım.
Boğazın ferah suları, dertleri kıyıda bırakır, bir martı gibi hafifler yüzleri.
Tarihi yapıların gölgesinde, geçmişle geleceğin el ele tutuştuklarını hissederim her geçişimde.

Uçarken bazen Galata Kulesi'nin taşlarında durur, gözümü Kız Kulesi'ne dikerim.

İkisi de yalnız görünür ama ben bilirim, aralarında görünmez bir bağ vardır.

Birbirlerine yıllardır aynı gözlerle bakan iki sevgili gibidir onlar.

Rüzgârla haberleşir, bulutlarla mektup yollarlar sanki.

Aralarında süzüldüğümde, içimde bir hüznün ama bir o kadar da huzur belirir.

Gün batarken boğazın suları altına döner. Bulutlar, sanki Rabbin fırçasından çıkan yumuşak tonlarla süslenir. Kanatlarım gölgemi suya düşürürken, sanki bu tabloya ait tek canlı benmişim gibi hissederim. Bu şehir her batımda kendini yeniden doğurur.

Üsküdar sahiline inerim bazen. Bir çiçekçinin önünde duran genç kadının gülü alırken yüzüne yayılan gülümsemeyi görürüm. Hemen ilerisinde, boğaza karşı oturmuş bir çift, ince belli bardakta biri demli biri açık çayın eşliğinde muhabbet eder. Aralarındaki sıcaklık, dalgaların huzuruyla birleşir.

İstanbul... İnsanların sadece yaşamadığı, hissettiği bir şehirdir. Ben martıysam eğer, bu şehrin kalbi gökyüzüdür. Ve ben, her çırpışında sana İstanbul'u fısıldarım.

Sevval Keleş

SAATLERİ AYARLAMA ENSTİTÜSÜ

Saatin kendisi mekân, yürüyüşü zaman ve ayarı insandır... Bu da gösteriyor ki, zaman ve mekân insanla anlam kazanır.

"Saatleri Ayarlama Enstitüsü" ile ilgili pek çok yazıda bu alıntıya rastlamışsınızdır. Tanpınar, bu romanında saatleri bir sembol olarak kullanarak zamana, çağa ve topluma dair bakış açısını derinlikli biçimde aktarır.

Romanın hem anlatıcısı hem de başkahramanı olan Hayri İrdal, geleneksel ile modern arasında doğmuş, bu iki dünya arasında sıkışıp kalmış, ironik ve acıklı bir karakterdir. Çocukluk ve ilk gençlik döneminde tanıdığı, geleneği temsil eden muvakkit Nuri Efendi ile olan anıları; modernliği temsil eden Halit Ayarcı ve Saatleri Ayarlama Enstitüsü (SAE) ile kurduğu ilişki, bu çatışmanın zeminini oluşturur.

Roman, yalnızca bir bireyin içsel çatışmasını değil, Tanzimat'tan Cumhuriyet'e uzanan süreçteki *tepeden inme modernleşmenin* toplumda ve bireylerde yarattığı çelişkileri de eleştirir. Tanpınar bunu çoğu zaman semboller üzerinden aktarır; ancak bazı yerlerde bu eleştiri oldukça açık biçimde dile getirilir. Psikoloğuyla arasında geçen şu diyalog, durumu çarpıcı biçimde ortaya koyar:

- "—Ama doktor, ben hasta değilim... Allah rızası için... size anlattım."
- Doktor, tekrar gözlerini gözlerime dikti ve en kesin sesiyle:
- "—Hastasınız..." diye kesip attı.
- "Psikanaliz çıktığından beri hemen herkes az çok hastadır."

Hayri İrdal, acınası olduğu kadar ironik bir karakterdir. Çoğumuz gibi o da iki dünya arasında sıkışıp kalmıştır. Hayatının akışı, Halit Ayarcı adında ne yaptığı pek belli olmayan, hayal gücü geniş bir girişimciyle tanışınca değişir. Enstitünün amacı da, sunduğu hizmet de belirsizdir; ama görünen odur ki, görevleri "saatleri ayarlamak" tır.

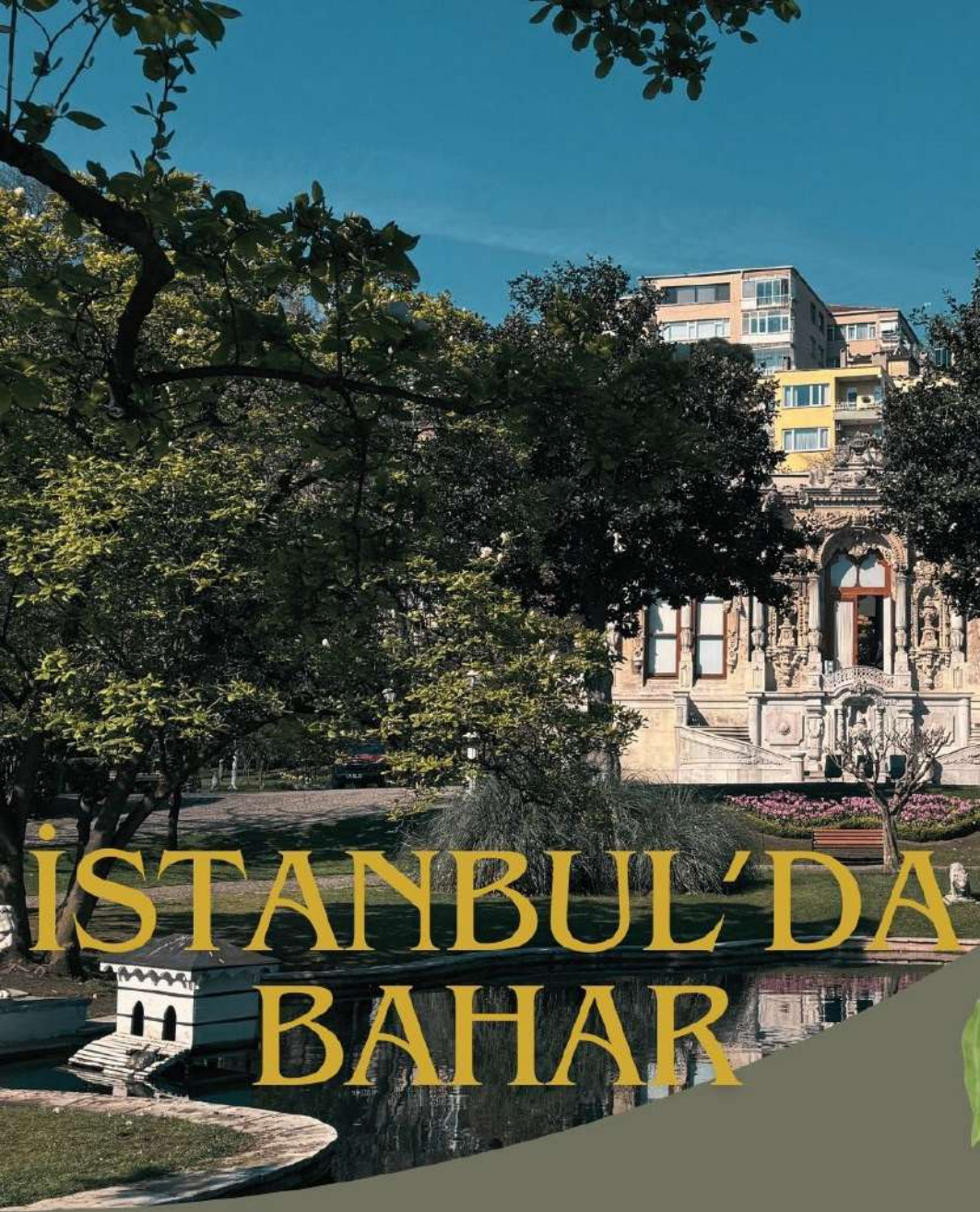
Saat metaforu, romanda yalnızca zamanı değil, yaşanan çağın çelişkilerini ve parçalanmışlığını anlamlandırmak için kullanılan güçlü bir araçtır. Geriye kalmış, ileriye gitmiş, ayarı bozulmuş tüm saatler birer metafor olduğu gibi; eski duvar saati Mübarek de geleneği sürekli hatırlatan bir karakter gibidir.

Bu roman, *Cumhuriyet sonrası Türk edebiyatının omurgalarından biri* olarak değerlendirilebilir. Tanpınar, modern Türkiye'nin inşası sırasında yaşanan doğu-batı ayrımını; zekice bir kurgu, keskin bir gözlem ve incelikli bir mizahla işler. Okurken gülümsetir ama ardından içimizi burkan bir gerçekliğe sürükler: "Güleriz, ağlanacak halimize."

Romanın yakın zamanda tiyatro uyarlaması da sahnelendi. Serkan Keskin'in tüm karakterleri canlandığı bu sahne versiyonu oldukça başarılı ve izlemeye değer.

Doğu-batı, geleneksel-modern çatışmasını felsefi metinlere boğulmadan anlamak isteyenler için roman harika bir seçim. Keyifli okumalar, izlemek isteyenler içinse iyi seyirler dilerim!

Sevgi Nur Öztop

İSTANBUL'DA BAHAR

İSTANBULDA BAHAR BİR BAŞKA GELİR. YERYÜZÜNÜN UYANIŞINI BU KALABALIK ŞEHİRDE BAŞINIZI BİRAZ KALDIRDIĞINIZDA GÖREBİLİRSİNİZ, BAŞINI KALDIRACAK VAKTİ OLMAYANLAR İÇİNSE HER KÖŞEDEN BİR ÇİÇEK KOKUSU AKLINIZI ÇELER. KENDİNİZİ BOĞAZİÇİNİ SEYREDERKEN BULMANIZ İŞTEN BİLE DEĞİLDİR.

BOĞAZİÇİ'NİN SOKAKLARINI ARŞILANDIĞINIZ HER KÖŞEDE ÖNCE KOKUSU İLE SONRA DA GÖZ ALICI GÜZELLİĞİ İLE YENİ BİR ÇİÇEK KARŞILAR SİZİ. AĞAÇLARIN YENİ YEŞEREN YAPRAKLARININ GÖLGELERİ BİR BİR SALLANIR BU RÜZGARLA KUŞLAR İSE BU UYANIŞA ÇOŞKUYLA EŞLİK EDER. SİZE İSTANBULUN ÇİÇEKLERİNİ TEMAŞA EDEBİLECEĞİNİZ, BAHARIN ÇOŞKUSUYLA HEM HUZURUNUZU HEM ŞÜKRÜNÜZÜ ARTIRACAK BİR KAÇ LOKASYON VERİYORUZ, KAYDEDİN VE ZİYARET EDİN LÜTFEN ✨

MOR SALKIMLAR ERGUVANLAR FİLBAHRİLER İHLAMURLAR AKASYALAR, ILIK BAHAR RÜZGARIYLA YÜZÜNÜZÜ OKŞAYAN TABİATIN YARATICISINA HAMD ETMEYİ HATIRLATAN BİREYER AYET GİBİ SÜSLÜYOR KADİM ŞEHİRİMİZİ.

FOTOĞRAFLAR: *MİNE UÇAR*

OKULUMUZDA RAMAZAN ŞENLİĞİ

Okulumuzda bu yıl Ramazan Şenliği büyük bir coşkuyla kutlandı. Öğrenciler, öğretmenler bir araya gelerek keyifli bir gün geçirdiler. Şenliğin en gözde lezzetleri arasında patlamış mısır, pamuk şeker ve lokma yer aldı.

Patlamış mısırlar, çocukların en çok tercih ettiği atıştırmalıklardan biri oldu; her yaştan kişi mısırların çıtır çıtır tadını beğendi. Pamuk şeker ise rengarenk görünümüyle küçüklerin gözdesi haline geldi. Şekerin yumuşak dokusu ve hafif tadı, tüm katılımcıları mutlu etti.

Bu etkinlik, okulumuzdaki kardeşlik bağlarını güçlendirdi ve Ramazan'ın paylaşma ruhunu hep birlikte yaşattı. Herkesin keyif aldığı bu güzel gün, unutulmaz anılarla dolu olarak hafızalarımızda yer etti.

Saflıktan Çürümeye: Kalbin Değişimi

Bu görsel oldukça güçlü ve derin semboller barındırıyor. Elmanın insan kalbini simgelemesiyle başlayan bu anlatım, aslında insanın iç dünyasına, duygularına ve ahlaki değerlerine dair bir alegori sunuyor. Elma, çoğu zaman saflık, sevgi ve yaşamla ilişkilendirilirken burada çürümeye yüz tutmuş haliyle iyiliğin bozulma sürecini temsil ediyor. Kalp olarak simgelenen elmanın çürümeye başlaması, kişinin içinde büyüyen kötülüğün ilk işaretlerini yansıtıyor.

Üstten saplanan hançer ya da anahtar, aslında çevrenin birey üzerindeki etkisini temsil ediyor. Hançer, zarar verici ve yıkıcı bir çevreyi simgelerken; anahtar, kişinin iç dünyasını açan ya da değiştiren daha soyut bir çevresel etki olabilir. Yani bu objeler, kişinin yaşadığı toplum, arkadaş çevresi ya da maruz kaldığı olaylar gibi dış etkenlerin insan kalbini nasıl etkilediğini gösteriyor.

Arka plandaki bozulmuş, karanlık tonlar ise zamanla iyiliğin yerini kötülüğe bırakışını resmediyor. Bu çürüyen ortam, sadece bireyin değil, toplumun da yozlaşma sürecine işaret ediyor. Görsel, bu süreci yavaş ama kaçınılmaz bir değişim olarak sunuyor; iyilik geriye çekilirken, kötülük onun yerini dolduruyor.

Son olarak elmanın içinden çıkan yeşil sıvı, kötülüğün bulaşıcılığını ve nasıl çevreye yayılabileceğini temsil ediyor. Bu sıvı, hançere ya da anahtara ulaşarak, çevrenin de bu kötülükten etkilenmesini sağlıyor. Bu detay, bireyin içindeki karanlığın sadece kendisini değil, çevresini de nasıl etkileyebileceğini vurguluyor.

Tüm bu semboller bir araya geldiğinde ortaya oldukça çarpıcı bir gerçek çıkıyor: İnsan kalbi saf olsa bile, dış etkilerle değişebilir, çürüyebilir. Ve bu değişim, sadece bireyin iç dünyasını değil, çevresindeki her şeyi de dönüştürebilir. Bu görsel bize, içimizdeki iyiliği korumak için çevremize dikkat etmemiz gerektiğini, çünkü bozulma bir anda değil, yavaş yavaş, sinsice geldiğini hatırlatıyor.

Fatma Yarkent

baştağam için kendim hep
nefret ediyordum...

Babam'a...

Sizin hiç babanız öldü mü? Benim bir kere öldü, kör oldum. "

Sizin hiç babanız öldü mü?
Benim bir kere öldü kör oldum
Yıkadılar aldılar götürdüler
Babamdan ummazdım bunu kör
oldum
Siz hiç hamama gittiniz mi?
Ben gittim lambanın biri söndü
Gözümün biri söndü kör oldum
Tepede bir gökyüzü vardı
yuvarlak

Söylelemesine maviydi kör oldum
Taşlara gelince hamam taşlarına
Taşlar pırıl pırıldı ayna gibiydi
Taşlarda yüzümün yarısını
gördüm
Bir şey gibiydi bir şey gibi kötü
Yüzümden ummazdım bunu kör
oldum
Siz hiç sabunluyken ağladınız mı?

günleri en acı günleri

JAPO

mustafa emir inci

NYA

東京 - TOKYO - JAPONYA

Herkese merhabalar! Kısaca kendimden bahsedeyim. Ben gezmeyi çok seven, hayatımın tamamını gezerek geçirmeye çalışan birisiyim 😊
“Keşke fırsat olsa da hep gezebilsem. :(” Tabii tüm bulduğum fırsatları yine de değerlendiriyorum. 😊

Birçok ülkeye gitme fırsatı buldum. Çoğu gezime tek çıktım, işin en güzel tarafı da bu olsa gerek. Sebebini soruyorsanız, yolda birçok farklı insanla tanışma fırsatı buluyorum diyebilirim. Aslında mecbursun tanışmaya! Yalnızsın. 😊 Hayır hayır, bir dakika! Yalnızlık depresyonum kesinlikle yok, ancak bu durum acayip hoşuma gidiyor. :)
Çünkü bu şekilde daha özgür, daha özgüvenli, sosyal ve kültürel olarak da daha çok bilgi sahibi olabiliyorsun.

Gelelim esas konumuza! Gezdiğim yerler arasında beni en çok heyecanlandıran, en ilginç gelen, en farklı, en ihtişamlı, en muazzam, en en en... Gerçekten Japonya zirvede diyebileceğim bir ülke. Nedeni aslında çok basit: Gerçekten her şeyin farklı gelmesi. Daha önce görmediğin şeyleri görüyorsun. Kültür olarak ne kadar zıt gibi görünse de aslında birçok yanımızın benzer olduğunu orada anladım... Japonların dışında herkes kaba gelmeye başlıyor. O kadar kibar ve saygılılar ki anlatamam. Gerçekten Asya kültürü diye bir şey varmış... Tabii bunun da üstünde “Yüce Japon Medeniyeti” var! Önünde büyük saygıyla “Arigato gozaimasu” der, çıkarım. 😊 Neden mi böyle dedim? Tek bildiğim Japonca kelime bu da ondan. 😊

Japon kültürü ve insanının farkını sanırım ilk metroya bindiğimde anladım... Kimse konuşmuyor, herkes önüne bakıyor, çok kuralcı ve saygılılar. 😊 “Biraz rahat olun be kardeşim.” dedim içimden ama Türkiye'ye dönünce kurlsızlıkları görünce Japonya diye ağladım sonra. :(Birçok tapınağı, sarayı gezdim... Yemekleri denedim... Ama benim en çok ilgimi insanlar çekiyor. 😊 Nalet olsun içimdeki insan sevgisine. 😊

😍 Yabancılar karşı gerçekten çok ilgililer, bazen kendinizi süperstar gibi hissedebilirsiniz! Tabii benim gibi karizmanız ya da güzelliğiniz varsa. 🍷

😎 Çok mütevazı hâlimle birçok Japonla tanışma fırsatı buldum. Biraz içine kapanık ve çekingenler, açılmak istiyorlar. 😊 Tabii ben herkese çekinmeden sorular, adresler falan... Bir gün kayboldum, şarjım da bitti. Otelimi ararken adres sorduğum kişi, otelime kadar gelecekti neredeyse. 😞

Gezinin en güzel tarafı Shibuya Scramble Crossing sanırım. Burası Tokyo'da günde 3 milyon kişinin karşıdan karşıya geçtiği Shibuya Meydanı. Ben, delirdim o ışıklı, kalabalık, coşkulu caddede! Gece gece bir oraya bir buraya güle oynaya koşturanlar, fotoğraf çekenler, son ses müzik açıp dans edenler, modifiyeli Tokyo Drift yarışçıları... Gerçekten kendimi bir an Fast & Furious filminde hissettim. Allahtan altımda araba yoktu. Yemin ederim Japon, mapon, kural, mural dinlemem, asfaltı ağlatırdım! Neyse devam edelim. :)

Yolda yürüyen insanlar, metrodakiler... Allah'ım, ben podyumda mıyım dedim. Hepsi mi güzel ve şık giyinir? Bizim Kapalıçarşı çakma ürünleri falan değil, her şey orijinal. Çünkü Japonya'ya gelen bir kişi yanında imitasyon, korsan bir ürün, kıyafet, eşya vb. getirirse hapis cezası alıyormuş. 😞

Her gittiğim yeri, "gezdim, içinde şu vardı, bu vardı" diye anlatmak biraz uzun olabilir. Ama gezimle ilgili sorusu olan tüm öğrencilerimi her zaman beklerim, sıkılmadan büyük bir heyecanla anlatabilirim.

Gerçekten Tokyo bir masal gibiydi. Benim gibi farklı şeyleri görmek hoşunuza gidiyorsa kesinlikle Japonya derim! Ama gitmeden lütfen giyiminize dikkat edin derim, aynı zamanda podyuma gittiğinizi unutmayın. Bir sonraki macera dolu gezimde görüşmek üzere! 🌟

Bilişim Teknolojileri

Cezeri Robotics'in partneri olarak okulumuz bilişim öğretmeni Hamide Arıcı'nın seçmiş olduğu Robotik Takımı ile katıldığımız FRC 2025 yarışmasında öğrencilerimiz sosyal ve kültürel açıdan farklı ülkeler ve şehirlerden gelen öğrencilerle kaynaştı. Sosyal açıdan gelişirken takım çalışmasını, rekabeti ve dayanışmayı da en iyi şekilde deneyimlediler.

Yazılım ve robot geliştirme alanlarında meraklanan öğrenciler bu yarışmaya çok büyük bir ilgi gösterdi. Önümüzdeki yıllarda da çalışmalarımıza devam etmeyi planlıyoruz. Emeği geçen öğretmenimiz ve öğrencilerimize teşekkür ederiz.

OKULUMUZDA SUDOKU YARIŞMASI

MANTIĞINI KONUŞTURAN,
RAKAMLARA HÜKMEDEN VE
SUDOKU TAHTASINDA
ZAFER KAZANAN İLK ÜÇ
KİŞİ ÖDÜLLERİNİ KAPTI!
BEYİNLER YANDI, KALEMLER
HIZLA DANS ETTİ AMA
SONUNDA EN HIZLI VE EN
DOĞRU ÇÖZÜMLERİ
BULANLAR ZİRVEYE ÇIKTI!

Sudoku, mantık ve dikkat gerektiren eğlenceli bir sayı bulmacasıdır. 9x9'lük bir kareden oluşur ve her satıra, sütuna ve 3x3'lük bölgeye 1'den 9'a kadar rakamları, tekrar etmeden yerleştirmeyi amaçlar. Başlangıçta verilen sayılar ipucu olurken, geri kalan boşlukları kurallara uygun şekilde doldurmak gerekir. Strateji ve sabır isteyen bu oyun, çözüldüğünde büyük bir tatmin hissi verir ve zihni çalıştırmanın harika yollarından biridir!

SUDOKUNU ÇÖZ

5	3			7				
6			1	9	5			
	9	8					6	
8				6				3
4			8		3			1
7				2				6
	6					2	8	
			4	1	9			5
				8			7	9

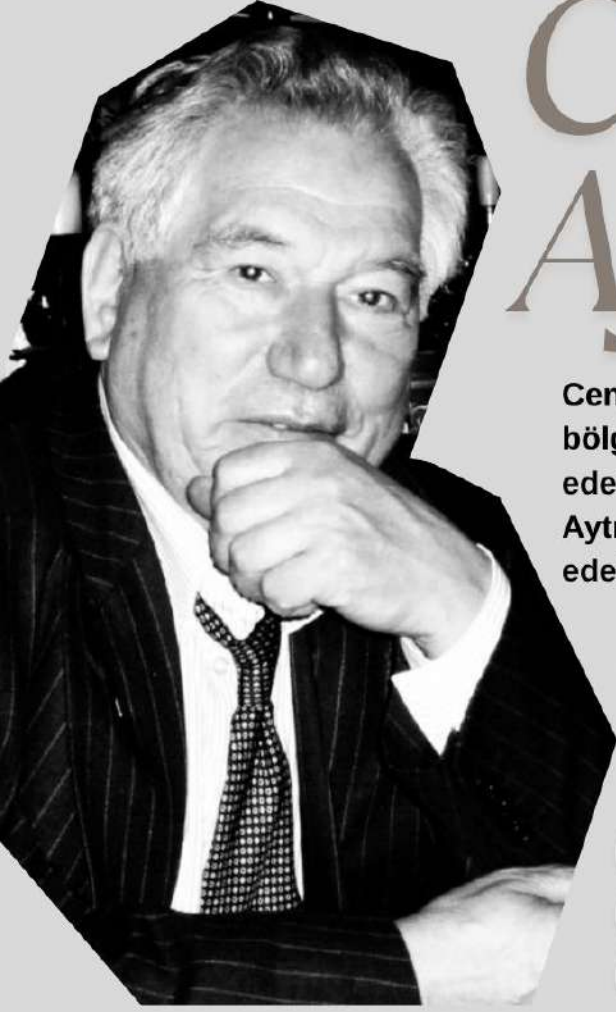
Nuh Albayrak

Okulumuzu ziyarete gelen Nuh Albayrak eğitim ve kariyer sürecinde bahsederek deneyimlerini öğrencilerle paylaştı. Hayatında yaşadığı olaylar üzerine öğrencilerimize nasihatler verdi.

Albayrak, başarılı bir kariyer için sabır ve sürekli gelişim gerektiğine vurgu yaparak, işini sevmenin önemine dikkat çekti. Ayrıca, meslek hayatındaki sıkıntılara ve dönemin zorluklarına rağmen gazetecilikteki tutkusu ve kararlılığından bahsetti. Eğitimini tamamladıktan sonra kendini sürekli olarak geliştirme gerekliliği üzerinde durarak, yabancı dil öğrenmenin önemini vurguladı.

İnşaat Mühendisliği bölümünde eğitim almasına rağmen gazetecilik mesleğine adım atmaya karar veren Albayrak, meslek değiştirme kararını alırken karşılaştığı zorlukları ve bu süreçte öğrendiği dersleri aktardı.

bir edebiyatçı, *Cengiz* *Aytmatov*

Cengiz Aytmatov, 1928 yılında Kırgızistan'ın Şeker bölgesinde doğmuş ve 2008 yılında vefat etmiştir. Kırgız edebiyatının en önemli yazarlarından biri olarak kabul edilen Aytmatov, yazdığı eserlerle hem kendi halkını hem de dünya edebiyatını derinden etkilemiştir.

Aytmatov'un romanları, insanın içsel çatışmalarını, toplumla olan ilişkisini ve evrensel değerleri işler. Toplumsal gerçekliği bireysel dramalarla harmanlayarak, her yaştan okura ulaşan bir dil kullanır.

öne çıkan eserleri

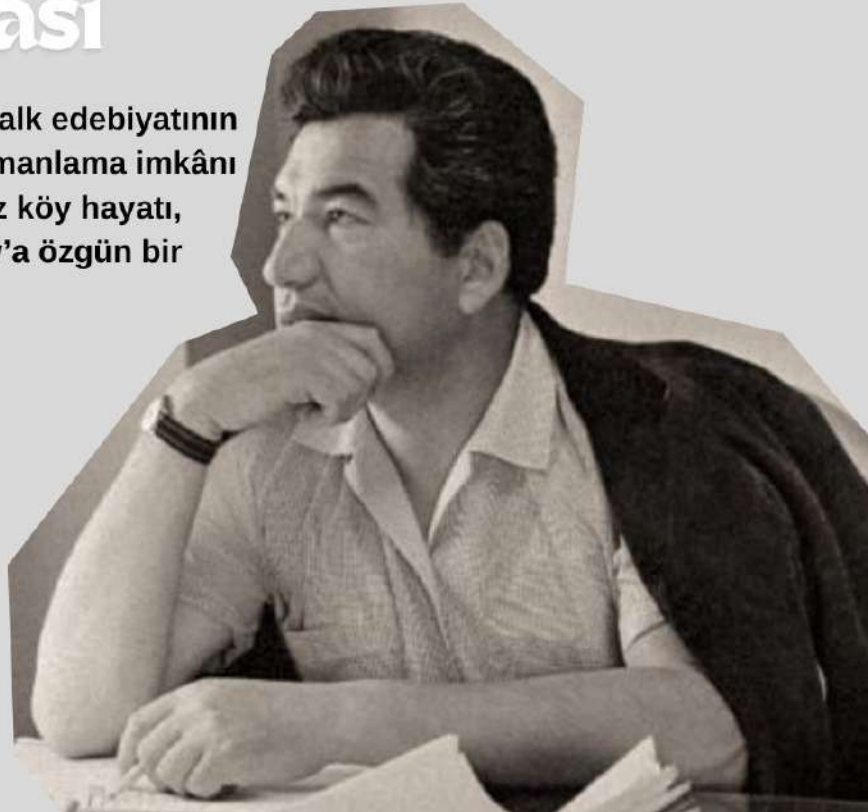
Aytmatov'un en bilinen eserlerinden biri olan "Gün Olur Asra Bedel", insanın kendi varlığını sorgularken, tarihsel değişimle yüzleşmesini anlatır. Aynı zamanda "Selvi Boylum Al Yazmalım" adlı eseri, bir aşk hikayesinin ötesinde sadakat ve fedakarlık gibi evrensel temaları işler. Bu eser, Türk sinemasına da uyarlanmış ve geniş bir izleyici kitlesi bulmuştur.

edebiyatı ve mirası

Cengiz Aytmatov'un dilindeki sadelik, ona halk edebiyatının derinliğini modern bir anlatım biçimiyle harmanlama imkânı sunmuştur. Eserlerinde sıkça karşılaştığımız köy hayatı, halk gelenekleri ve doğa unsurları, Aytmatov'a özgün bir hava katmıştır.

Onun yazdığı her şey, hem Kırgız halkı için hem de evrensel insanlık için derin anlamlar taşır.

Aytmatov, bir yazar olarak insanın özünü, hayatın anlamını ve toplumsal değişimlerin birey üzerindeki etkilerini en sade şekilde anlatmayı başarmıştır.

BURSA GÜNLÜĞÜ

Bu gezinin gerçekleştirilmesi için büyük emek veren arkadaşımızdan, yaşadığı zorlukları ve süreci nasıl yönettiğini dinleyeceğiz. Aynı zamanda, gezi sırasında konfor ve eğlence açısından nasıl bir deneyim yaşadığımızı öğrenmek için bir rehber öğretmenimiz ile bir katılımcının görüşlerini alacağız. Son olarak, Bursa'nın tarihi ve kültürel mirası hakkında bize bilgi veren öğretmenimizden, şehrin tarihi yapılarını ve kültürel mirasının önemini dinleyeceğiz.

Geziyi düzenleme fikri nasıl ortaya çıktı ve bu fikri hayata geçirirken ilk adımı kimin rehberliğinde attın?

Melike: Gezi düzenleme fikri bizim sınıfımızdan çıktı. Çok istek vardı. Baktık, uzun zamandır gezi yapılmıyor, biz de bu işe el atmaya karar verdik. Sinem Hoca'nın yanına gittik ve teklifte bulunduk. Sinem Hoca da sağ olsun, kabul etti. Sinem Hocamızın rehberliğinde gerçekleştirdik.

Gezi süresince ulaşım nasıldı?
Geçirdiğin yolculuktan bahseder misin?

Hatice: Ulaşım çok konforluydu. Ben çok memnun kaldım, çok eğlendik. Müzikler ve şarkılarla beraber dans bile eden oldu mesela. Çok eğlenceli ve rahattı, kimse rahatsızlık çekmedi.

Yeme içme olanakları nasıldı? Yöresel lezzetleri tatma fırsatınız oldu mu?

Hatice: Gerçekten güzeldi. İlk önce Cumalıkızık'ta kahvaltı yaptık ve daha sonra yöresel lezzetleri de tattık. Cumalıkızık köyündeki dükkanlarda kestane şekeri tarzı atıştırmalıklar satılıyordu, onlardan yedik. Karda dolaştıktan sonra salep içtik ve akşam İskender yeme şansımız oldu.

Bursa'nın tarihi dokusu turizm açısından yeterince değerlendiriliyor mu?

Oğuz Hoca: Tabii ki de değerlendiriliyor. Baktığımız zaman Bursa, Türkiye'nin büyük şehirlerinden birisi. Bu noktada İstanbul'a yakın olması, olduğumuz sezon ve aynı zamanda da tarihi güzellikleri açısından Bursa gidilebilecek en iyi yerlerdendi. Bu vesileyle arkadaşımız, zamanlamayı da çok iyi yaparak hem tarihi yerleri hem de Uludağ'a gitmemizi ve eğlenmemizi sağladı. Bence iyi bir tercihti Bursa, tebrik ediyorum.

Gezi sırasında ziyaret ettiğiniz yerlerden hangisi sizi en çok etkiledi?

Emir Hoca: Beni en çok Uludağ gezisi etkiledi tabii ki de, çünkü kayak çok sevdiğim bir spor olduğundan öğrencilerimle birlikte bu deneyimi yaşamak benim için çok güzeldi. Daha önce öğrencilerimle böyle bir gezi turu yapmamıştım. Güzeli vakit geçirdik, açıkçası bu kadar harika geçmesini beklemiyordum ama bu, tabii ki sizin enerjinizden dolayı. Bu enerjiniz devam etsin.

Uludağ'ın doğal güzellikleri seni nasıl etkiledi?

Hatice: Uludağ'ın doğal güzellikleri beni gerçekten çok etkiledi. Uludağa çıkarken, daha dağa çıkmadan azar azar karlar başlıyor, çok güzel bir görüntüyüdü. Tam yukarı çıktığımızda, daha hiç dokunulmamış karlar insanın içini ferahlatıyordu beyazlığıyla. Ağaçlar yağan kar ile pamuk şeker benziyorlardı.

Gezi sırasında veya sonrasında emeğinin karşılığını aldığını hissettin mi?

Melike: Bayağı hissettim, hatta Bursa otobüsü yola çıktığı an hissettim. Zaten gezinin güzel olacağını tahmin etmişim. Otobüse bindiğimizde ve otobüs hareket etmeye başladığı anda, geziyi gerçekleştirebildiğimiz için gurur duydum. Katılan herkes çok güzel olduğunu söyledi.

Gençler olarak bizler, tarihi mirasımıza nasıl sahip çıkabiliriz?

Oğuz Hoca: Geçmişini bilmeyen, geleceğini de bilemez. Doğal olarak geçmişinizi bilmeniz lazım, okumanız lazım. Biz tam anlamıyla bilmiyoruz atalarımızın bizler için yaptığı fedakarlıkları. Onların mirasını unutmayıp hatırlayıp onlarla yaşamak, en büyük görevlerimizden birisi aslında.

”

TAHAY YÜL MUTFAĞI

Kuş Sütü Tatlısı

? Kuş Sütü Tatlısı Nasıl Yapılır ?

- ★ İlk olarak jelatini hazırlayalım. Bir yemek kaşığı jelatini, yarım çay bardağı ılık suya ekleyin ve şişmesi için 5 dakika bekleyin.
- ★ Şeker şurubu için, küçük bir tencereye bir su bardağı toz şekeri, bir yemek kaşığı balı ve bir buçuk çay bardağı suyu ekleyin.
- ★ 3 yumurta akını mikserle yüksek devirde, beyaz köpük olana kadar çırpın.
- ★ Şişen jelatini, yumurta aklarına ekleyerek çırpıma devam edin. Hazırladığınız sıcak şurubu ince ince dökerek mikserle çırpmayı sürdürün.
- ★ Krema için, ayrı bir kapta 100 gram oda sıcaklığındaki tereyağını mikserle krema kıvamına gelene kadar çırpın. Üzerine bir buçuk su bardağı yoğunlaştırılmış sütü ekleyerek karıştırın.
- ★ Hazırladığınız sufle karışımına, tereyağlı kremayı ekleyerek nazikçe karıştırın.
- ★ Karışımı yağlı kâğıt serili dikdörtgen bir kalıba dökün ve üzerini düzleyin. Buzdolabında 3-4 saat sertleşmeye bırakın.
- ★ Çikolata sosu için, 100 gram bitter çikolatayı benmari usulü eritin. İçine 2 yemek kaşığı tereyağı ekleyerek pürüzsüz bir kıvam alana kadar karıştırın.
- ★ Soğuyan tatlıyı kalıptan dikkatlice çıkarın ve üzerine çikolata sosunu dökün. Tekrar buzdolabına alarak çikolatanın donmasını bekleyin.
- ★ Dilimleyerek servis edebilirsiniz!

OLİVIA SALATASI

? Olivia Salatası Nasıl Yapılır ?

- ★ 3 adet patatesi ve 2 adet havucu, kabuklarıyla birlikte haşlayın. Haşlanan sebzeleri soğumaya bırakın, ardından kabuklarını soyup küçük küpler halinde doğrayın.
- ★ 3 adet yumurtayı katı kıvamda, yaklaşık 10 dakika haşlayın. Soğuduktan sonra kabuklarını soyup küçük küpler halinde doğrayın.
- ★ 200 gram tavuk göğsünü tuzlu suda haşlayın. Soğuduktan sonra küçük küpler halinde doğrayın.
- ★ 5-6 adet kornişon turşuyu küçük küpler halinde doğrayın. Bir su bardağı haşlanmış bezelyeyi ekleyin.
- Sosu için: Küçük bir kasede 3 yemek kaşığı mayonez, 2 yemek kaşığı süzme yoğurt ve 1 tatlı kaşığı hardalı karıştırın. Tuz ve karabiber ekleyerek tatlandırın.
- Büyük bir kapta doğranmış patates, havuç, yumurta, tavuk, turşu ve bezelyeyi birleştirin.
- Üzerine hazırladığınız sosu dökün ve iyice karıştırın.
- Salatayı buzdolabında en az 1 saat dinlendirin.
- Soğuk olarak servis edin. Üzerini mayonez veya dereotu ile süsleyebilirsiniz.

Kiraz Kebabi

nasıl yapılır

- Kiraz kebabının ilk adımı sosun hazırlanmasıdır. Aslında sos, kiraz yerine vişne ile yapılır.
- 1 kg vişne ve 5 yemek kaşığı toz şeker birlikte kaynatılır ve dinlenmeye bırakılır.
- 1 kg kebab etinin içine; birer tatlı kaşığı yenibahar, karabiber, tarçın, muskat, zencefil, kakule, karanfil ve racon baharatı eklenir. Et, baharatlarla iyice yoğrulur.
- Küçük topçuklar haline getirilerek 180 derece önceden ısıtılmış fırında pişirilir.
- Fırından çıkan etler, önceden hazırlanan vişne sosu ile karıştırılır.
- Arap ekmeği yerine, 3 adet lavaş üçgen şeklinde kesilir ve tabağın altına yerleştirilir.
- Üzerine vişneli etler eklenir. Son olarak, önceden kavrulmuş çam fıstığı, doğranmış maydanoz ve az miktarda tarçın serpilerek sunum yapılır.

enjoy

Dana Etli Ramen

nasıl yapılır

- Öncelikle kemikli ilik suyu kaynatılır. İçine birer tatlı kaşığı zencefil ve tarçın eklenir, su kaynamaya bırakılır.
- Ramen hamuru için erişte hamuru, mümkün olduğunca sert yoğrulur ve dinlenmeye bırakılır.
- Dinlendikten sonra hamur 3-4 parçaya ayrılır. Her parça incecik açılır ve uzatılır. Belirli bir incelik ve uzunluğa ulaştığında, hamur ellerle sarılarak şekil verilir.
- Daha da inceltmek için tezgâha vurularak açma işlemi tamamlanır.
- Kaynamış suya eriştelere atılır ve haşlanır. Pişen eriştelere, önceden hazırlanmış kemik suyuyla birleştirilir.
- Üzerine 150 gram ince ince dilimlenmiş dana eti yerleştirilir.
- İsteğe bağlı olarak soya sosu ve acı sos eklenir.
- Son olarak, ince doğranmış yeşil soğan serpilerek servis edilir.

AFİYET
OLSUN !!

Başlangıcında Çekirdek

Bir perde gibi inmişti gece,
Duvarda gölgeler mahzun...
Lâkin bilirim, karanlığın sînesi
Gizler en latîf aydınlığı.
Bir sabır nehrinde büyür hurma,
Zeytin susar, ama bilir.
Limon gibi ekşi bir hatıra
Gözümde yaş, içimde tebessüm.

Karanlıkta ekşiyen karpuzum ben,
Doğru vakti sabırla bekler,
Toprağın bağrında olgunlaşırım.
Fecr-i sâdık erişince ufka
Bir çocuğun avucunda başlarım —
Yarısı hüznün, yarısı aydınlık.
Her suskunluk bir pencere açar,
İçeriye yalnız rüzgâr girmez.

Bir dua da konar pervazına,
Ve umut, güvercinler gibi
Konar yorgun yüreklerin eşiğine.
Ey zaman, derûnunda nice sır saklı,
Çürüten de, yeşerten de sen bilirsin.

Ben ki,
Geceye gücümle kök salan,
Gündüzle tatlılaşan
Ekşi bir karpuz.

Rana Betül Postacı

بسیار مدتی پیش از آمدن او لدی جده
مدی او حسنیه ده نمازی دای

یاد یک شرف الدین حیدری
ری غنی و صیر طبع حیدری

rRrR

İMAM HATİPLİ OLMAK...

-Neden imam hatip lisesine gittiniz? Sizi bu nasıl hissettiriyor?

Münire Hoca: Aslında imam hatipe gitmek benim verdiğim bir karar değildi. Başladıktan sonra, çoğu öğrenci gibi ben de sevdim ve "İyi ki gitmişim" dedim. Çok çeşitli dersler olduğu için insanın kendini daha çok geliştirmesini sağlıyor. Diğer okullarda din dersi tek ders iken, imam hatipte birçok alana ayrılıyor. Bu yüzden kendimi çok şanslı hissediyordum ve "İyi ki bu dersleri almışım" diyordum. Bu çeşitliliğin beni ben yaptığını düşünüyorum.

- Öğrencilere dini sorumluluklarını öğretirken onları nasıl yönlendiriyorsunuz?

Münire Hoca: Onlara bu sorumluluklarını sevdirek yönlendirmenin en doğrusu olduğunu düşünüyorum. Öğrencilerime, hap bilgilerden daha çok güzel ahlakı yerleştirmeye gayret ediyorum, çünkü bilgiler unutuluyor ama davranışlar unutulmuyor. Onlara, ahlaki açıdan değiştiklerini görmek, benim için daha mühim bir şey.

- Sizi en çok zorlayan soru nedir?

Münire Hoca: Açıkçası beni zorlayan bir soru olmuyor, fakat verdiğim cevabın, öğrencinin istediği cevap olup olmadığı, kafasında soru işareti bırakıp bırakmadığım konusunda düşüncelerim oluyor. Cevabım onu tatmin etti mi, diye düşünüyorum. Onun dışında beni zorlayan bir soru yok.

- Size en çok hangi soru geliyor?

Münire Hoca: En çok sorulan soru "Hocam, başımızı açmamız günah mı?" sorusu. Son zamanlarda en çok gelen soru bu.

- İslam'ın temel ibadetleri dışında öğrencilere sosyal sorumluluk bilincini kazandırmak için hangi aktiviteleri öneriyorsunuz?

Münire Hoca: En çok kitap okumalarını öneriyorum ve kitap yarışmalarına katılmalarını tavsiye ediyorum. Ergenlikten üniversite yıllarına kadar hem kendini geliştirebilecekleri hem de bir o kadar eğlenecekleri yerlerde bulunmalarını öneriyorum. Örnek olarak, yardım kuruluşlarında olabilirler, bir yerde bir kermes varsa ona katılabilirler. Bu tarz şeylerin onlara çok şey katacağını düşünüyorum. Her türlü sosyal faaliyete her öğrenci katılmalıdır diye düşünüyorum.

- Öğrenciler özellikle ergenlik döneminde çeşitli sorgulamalar yapabiliyorlar. Bu dönemde onlara nasıl yardımcı oluyorsunuz?

Münire Hoca: Bu da geçecek diyorum. Gerçekten bu dönem biraz fırtınalı geçiyor çünkü benim de biraz fırtınalı geçmişti. Bu yüzden onları anlayabiliyorum. Sadece sabretmelerini ve sordukları soruların cevaplarını 3-5 yıl sonra yaşayarak alabileceklerini söylüyorum. Rabbül aleminin yardımını istememiz gerektiğini ve "Allah'ım, bu süreci bana kolaylaştır ve çok güzel atlatmayı nasip et" diyerek dua etmeleri gerektiğini ifade ediyorum. Bu dönemde boş kalınmaması gerektiğini de açıklıyorum.

- Neden öğretmen olmak istediniz?

Münire Hoca: Aslında o da nasipti. Ben aile şirketimizde çalışırım diye düşünüyordum. Tercihlerimin arasında ilahiyat da vardı, o geldi. Okuduktan sonra "İyi ki öğretmen olmuşum" dedim. Üç yıl idarecilik yaptım, sonra ders anlatmayı özlediğim için tekrar öğretmenliğe geçtim. Öğretmen olmak çok özel bir şey, Allah hakkıyla yapmayı nasip etsin.

- Modern yaşamda dinin yeri ve önemi nasıl değişiyor?

Münire Hoca: Zamanın ruhu dediğimiz bir şey var. Gerçekten modern zamanlarda dindar olmak her anlamda çok zorlaştı gibi görülüyor. İman sahibi olmak, haramlara karşı hassas olmak çok zorlaştı. Hatta haramlar o kadar normalleşti ki, yapmayan marjinal duruma düşüyor gibi görünüyor. Dolayısıyla, çoğunluğun yapıyor olması, bunun doğru olduğu anlamına gelmez. Nefsi şeylerin bir süre sonra değişeceğini bilmek ve yine Allah'a yakın olmakla bu durumların değişeceğini algılamak, bu sorunların ortadan kalkacağını düşünüyorum.

- Dini eğitim vermek diğer derslere göre nasıl bir farklılık gösteriyor?

Münire Hoca: Diğer derslere göre daha kırılman ve daha hassas olduğunu düşünüyorum. Öğrenciye dini eğitim verirken, notlarla korkutulmaması gerektiğini, yani tabii ki not veriyoruz ama öğrencinin katılması gerekenin daha önemli olduğunu ve ders anlatırken gönüllere yerleşecek biçimde anlatılması gerektiğini düşünüyorum.

- İmam hatipli bir öğretmen ve öğrenci olarak diğer okullara kıyasla eksik eğitim aldığınızı hissediyor musunuz?

Münire Hoca: Hayır, aksine fazla eğitim aldığımı düşünüyorum. Galiba dini derslerin olmasıyla bazı derslerin saati düşüyor. Buna şöyle açıklık getireyim: Teknolojinin gelişmesiyle birçok platformda eksik olduğunuz konuların videolarını izleyebiliyorsunuz. Fakat tam da ergenlik dönemindeyken, yani dini eğitimin temelleri oluşurken bundan eksik kalınırsa, diğer derslere nazaran daha büyük eksiklik olur. Dolayısıyla da bir eksiklik değil, fazlalık olduğunu düşünüyorum.

- İmam hatipli öğretmenler hakkında bir anınız var mı?

Münire Hoca: Lisede bir fen öğretmenimiz vardı. Deprem olmuştu, hocamız bize "Beni burada bekleyin, hemen geliyorum," demişti. Biz sınıfça bekledik, ama hoca gelmemişti. Yanlış hatırlamıyorsam adı Yüksel'di, Yüksel Hoca. Muhtemelen bizi unutup aşağıya kaçmıştı, biz de kendimiz inmiştik. Böyle bir anım var.

KÜLTÜREL SENTEZ: İBRAHİM ÇALLI'NIN ADADA SOHBET ESERİNDE DOĞU VE BATI SANAT GELENEKLERİ ARASINDA BİR KÖPRÜ

Bu, İbrahim Çallı'nın 1937 yılına ait Adada Sohbet adlı tablosudur ve İstanbul Resim ve Heykel Müzesi'nde sergilenmektedir. Bu tablo, Türk tarihindeki dönüşüm döneminde kültürel unsurların dinamik etkileşimini mükemmel bir şekilde örneklendirir. Adada Sohbet, Türkiye'nin modernleşme sürecinde yaratılmış bir eserdir, bu nedenle tablo, Batı sanat tekniklerini Türk konularıyla birleştirir. Tematik odak noktası, sembolik unsurlar, sanat ve kompozisyonel tarzı ile bu tablo, Avrupa ve Osmanlı kültürü arasındaki etkileşimi mükemmel bir şekilde yansıtır. Bu makale, Çallı'nın Batı sanat tekniklerini, geleneksel Türk konularıyla birleştirerek, erken Cumhuriyet dönemi Türkiye'sinde Doğu ve Batı sanat gelenekleri arasındaki kültürel sentezi nasıl yansıttığını inceleyecektir.

Böylece, Türk resminde sadece manzara ve natürmort tablolarından ibaret bir anlayış son bulmuş ve kadın figürü Türk resminin bir parçası haline gelmiştir. Çallı'nın Fransa gibi bir yabancı ülkede aldığı eğitim, onun Batılı empresyonist teknikleri kullanmasına yol açmıştır; bu, tablodaki ışık kullanımı, gevşek fırça darbeleri ve atmosferin vurgulanması gibi unsurlarda açıkça görülmektedir.

Ancak, eserlerinin konuları yerel kalmış, örneğin Anadolu manzaraları ve geleneksel giysiler içindeki figürler öne çıkmıştır. Bu ikilik, Çallı'nın sanatının bir özelliğidir; zira o, Avrupa'daki eğitimini Türk mirasıyla harmanlamayı amaçlamıştır.

Benim için, bu tabloyu incelemek sanatsal ifadede kültürel alışverişin önemini hatırlattı. Çallı'nın en önemli eserlerinin, farklı fikirlerin, pratiklerin ve bakış açıların bir araya gelmesinden doğduğunu görmek, benim için bir farkındalık oldu. Adada Sohbet'te bu etkileşim güzel bir şekilde gösterilmiş; bize sanatın, kültürler arası bağlantının ruhunu nasıl somutlaştırabileceğine dair zamansız bir örnek sunuyor.

References

- Aksoy, A. (2009). Batılılaşma dönemi Türk resim sanatında kadın figürü (Yüksek Lisans Tezi, Trakya Üniversitesi Sosyal Bilimler Enstitüsü). Edime
- Dağlı, Ş. Z. (2021). Türk resminde bir sanat dehası: İbrahim Çallı. Atatürk Üniversitesi Güzel Sanatlar Enstitüsü Dergisi, 27(47)

REYYAN POSTACI

BOĞAZİÇİ ÜNİVERSİTESİ, SOSYOLOJİ BÖLÜMÜ,
1. SINIF

CULTURAL SYNTHESIS IN İBRAHİM ÇALLI'S ADADA SOHBET: A BRIDGE BETWEEN EASTERN AND WESTERN ARTISTIC TRADITIONS

This is İbrahim Çallı's 1937(?) painting *Adada Sohbet*, which is displayed in İstanbul Resim ve Heykel Müzesi. This painting perfectly exemplifies the dynamic interaction of cultural elements during a transformative period in Turkish history. *Adada Sohbet* was created during a time of modernization of Türkiye hence the painting merges Western artistic techniques with Turkish subject matter. With its thematic focus, symbolic elements, art, and compositional style this painting perfectly reflects the interaction between European and Ottoman culture. This essay will examine how Çallı's use of Western artistic techniques, combined with traditional Turkish subject matter, reflects the cultural synthesis between Eastern and Western artistic traditions in the context of early Republican Türkiye.

Thus Turkish painting ceased to consist solely of landscapes and still life paintings, and the female figure became a part of Turkish painting. Çallı's education in a foreign country like France led him to use Western impressionist techniques, which are evident in the painting's use of light, loose brushstrokes, and emphasis on the atmosphere. However, the subjects of his works remained local like Anatolian landscapes and figures in traditional clothing. This duality is a hallmark of Çallı's oeuvre, as he aimed to blend his education in Europe with his Turkish heritage.

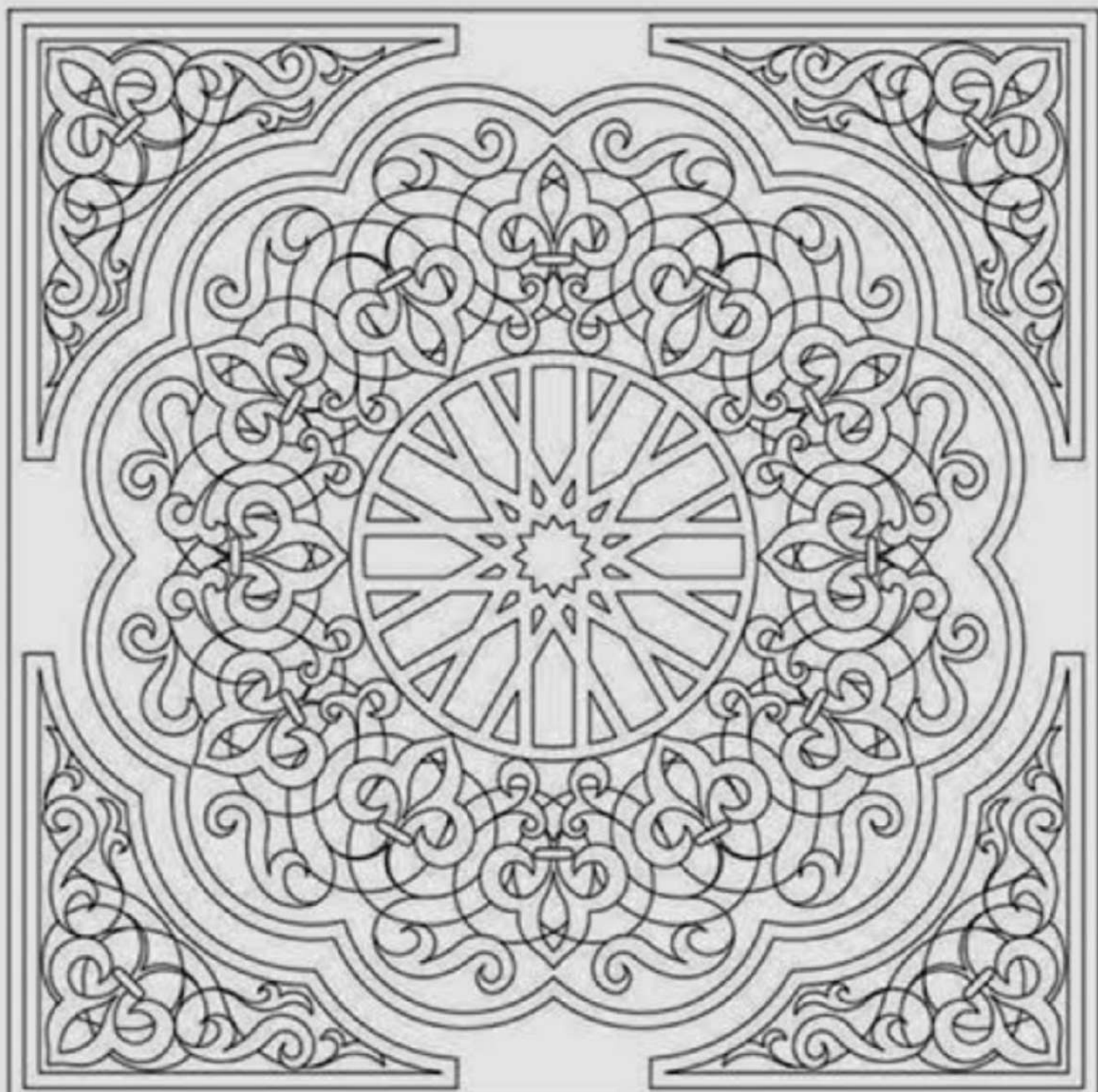

For me, viewing this painting has reminded me of the importance of cultural exchange in artistic expression. It was a realization for me to see that the most important artworks of Çallı emerge from the confluence of different ideas, practices, and perspectives. In *Adada Sohbet*, this interplay is beautifully shown, it offers us a timeless example of how art can embody the spirit of intercultural connection.

İnsanların
En Hayırlısı
İnsanlara
Faydalı Olandır.
Hadisi Şerif

SENİN TEZHİBİN OLSUN

Şehr-i İstanbul

Doğanın gökkubbeyle barıştığı bu şehir,
Hayatın gerçeğiyle yarıştığı bu şehir,
Aşkın eşke eşkin aşka karıştığı bu şehir...
Bu Şehr-i İstanbul ki devr-i devran gibidir,
Mavisiyle, yeşiliyle can u canan gibidir.

Şu süslü kubbelerin yâre kastı mı vardır?
Nağmesinde dağları Hakk'a dostu mu vardır?
Kürdilihicazkâr mı, yoksa Rast'ı mı vardır?
Bu Şehr-i İstanbul ki devr-i devran gibidir,
Sümbülüyle, bülbülüyle can u canan gibidir.

Boğaz'ın kıvrımından Mihrimah'a yol gider,
Kız Kulesi karşıdan Salacak'a el eder,
Gir Mahmud Hüdayi'ye, ne gam kalır ne keder...
Bu Şehr-i İstanbul ki devr-i devran gibidir,
Dervişiyile, ermişiyile can u canan gibidir.

Hidiv'de öten bülbül Emirgân'da dinlenir,
Fener'de yanan gönül Kuzguncuk'ta demlenir,
Hisar'a seyre çıkan dilsiz olsa dillenir...
Bu Şehr-i İstanbul ki devr-i devran gibidir,
Goncasiyla, lalesiyle devr-i devran gibidir.

Erguvan gelinliği giyer şehir her bahar,
Lale, sümbül, karanfil her dem İstanbul kokar,
Kanlıca Körfezi'nden gönül mehtaba akar...
Bu Şehr-i İstanbul ki devr-i devran gibidir,
Gecesiyle, gündüzüyle can u canan gibidir.

Eyüp, Fatih, Üsküdar; sözlerin bittiği yer,
Sinan'ın, Süleyman'ın kalbinin attığı yer,
Tarihin dirilip de şahlanıp kalktığı yer...
Bu Şehr-i İstanbul ki devr-i devran gibidir,
Tarihiyle, kültürüyle can u canan gibidir.

Şeyh Galip deryasını besleyen nehir misin?
Bilmem ki aşk eskine katılan zehir misin?
Yoksa Sultan Fatih'e verilen mehir misin?
Bu Şehr-i İstanbul ki devr-i devran gibidir,
Tekkesiyle, türbesiyle can u canan gibidir.

Toprağının onurunu mavi bir hülya süsler,
Kalbimin mahurunu bu sevda şehri besler,
Şairim, hüznülenme; tutulmaz burada hister...
Bu Şehr-i İstanbul ki devr-i devran gibidir,
Güftesiyle, bestesiyle can u canan gibidir.

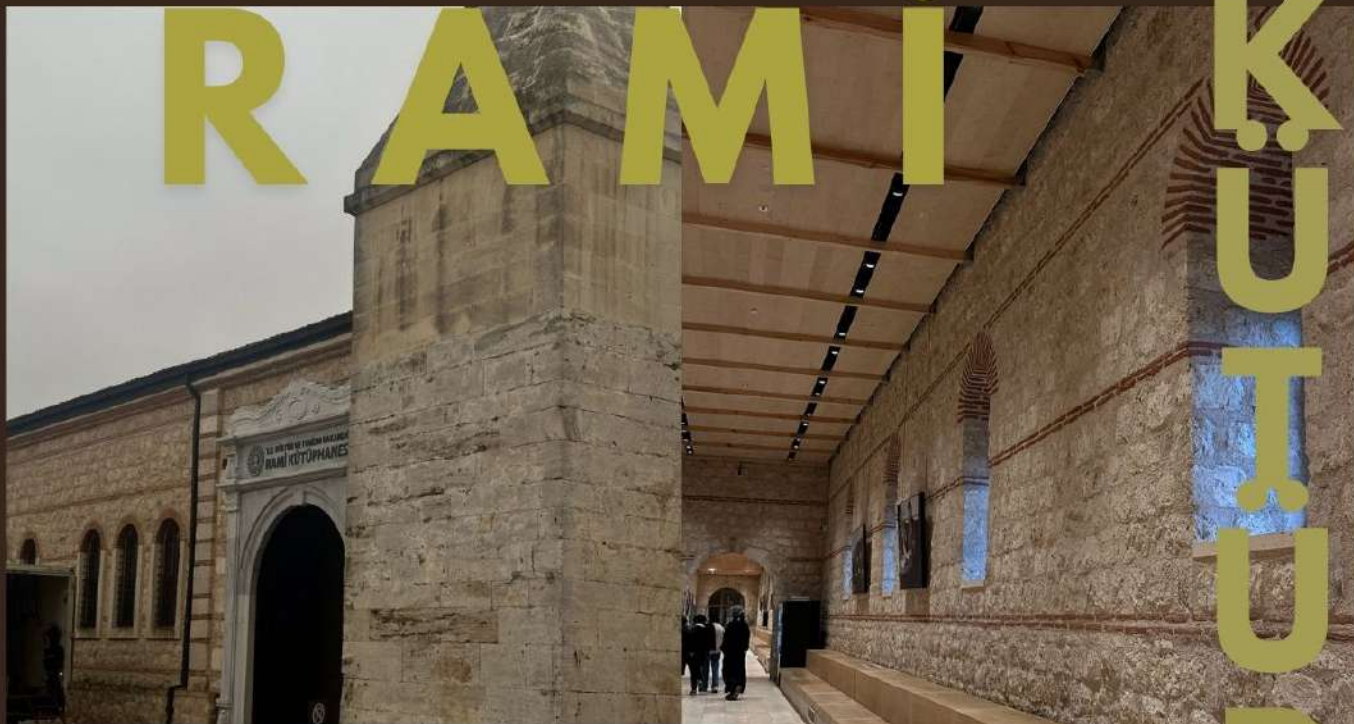
Yedi tepe üstünden bakan seyyah olmuşam,
İlahi, gösterin; endamına doymuşam,
Bir kendimi bu şehre, bir de aşka koymuşam...
Bu Şehr-i İstanbul ki devr-i devran gibidir,
Âşığıyla, mâşûkuyla can u canan gibidir.

Bilmem ki şu cihanda başka diyar var mıdır?
Bu sefere ırak olan, bilmem bahtiyar mıdır?
Dünyadaki cennetim, yoksa adın yer midir?
Bu Şehr-i İstanbul ki devr-i devran gibidir,
Sâriyle, sûrîyle can u canan gibidir.

Seca ÖZTÜRK

RAMI KÜTÜPHANESİ

FOTOĞRAFLAR: ZHANNAT ZHANBOLAT

Rami Kütüphanesi : KÜLTÜR MİRASI

“Ben Okuyorum İstanbul Okuyor” projesini yürüttüğümüz günlerde okul gezisiyle Rami Kütüphanesi’ni ziyaret ettik. Açıkçası, kütüphane dendiğinde hep küçük, sıradan bir yer hayal ederdik. Ancak Rami Kütüphanesi, hayal ettiğimiz şeylerin ötesindeydi.

Kütüphaneye yaklaştığımızda ilk dikkatimizi çeken şey, binanın görüntüsü oldu. Rami Kütüphanesi, Osmanlı döneminden kalma tarihi bir yapı. Eskiden askeri depo olarak kullanılıyormuş ama artık kitapların evi olmuş. Dış cephesindeki taş işçiliği, tarihin izlerini adeta yüzünüze çarpıyor. Bu kadar eski bir binanın içinde modern bir kütüphane olması, gerçekten insanı büyülüyor.

İçeriye girdiğimizde bizi geniş ve aydınlık bir giriş karşıladı. Bu geziyi gerçekleştirmeden önce yaptığımız araştırmalara göre burası Türkiye’nin en büyük kütüphanelerinden biriymiş. O anda ne kadar özel bir yerde olduğumuzu daha iyi anladık. Tavandan süzülen ışık, duvarlardaki detaylı işlemlerle birleşiyor, kristal avizelerden yayılan loş ışık koridorlara samimi, ılık bir enerji yayıyor ve sizi adeta başka bir evrene davet ediyor.

Kütüphanenin en etkileyici bölümlerinden biri, okuma salonlarıydı. Salona adım attığınızda, sessizliğiyle sizi hemen içine çeken bir his vardı. Salonun tavanı oldukça yüksek ve ışıklandırmalar çok hoştu. Hani bazen bir yer size “burada saatlerce vakit geçirebilirim” dedirtir ya, işte tam da öyle bir yerdi.

Kütüphanede yaklaşık iki buçuk milyon kitap varmış. Düşünsenize, dünya üzerinde yazılmış neredeyse her türden kitabı bulabilirsiniz. Burada eski yazma eserlerin de bulunduğunu duymuştuk ama kendi gözlerimizle de görünce içimizde uyanan merak ve hayranlık duygusuna birden kaptırıldık kendimizi. Bu eserler, cam kaplamalar içinde özel bir bölümde saklanıyor. Böylece zamanın yıpratıcı etkilerinden korunuyorlar. Bir başka dikkatimi çeken şey, bahçesiydi. Yemyeşil ve çok geniş bir alan var. Kitap okumak istemerseniz bile bir şeyler atıştırıp oturabileceğiniz, temiz hava alabileceğiniz güzel bir yer.

Rami Kütüphanesi, hem geçmişin hem de geleceğin bir araya geldiği özel bir alan. Burayı ziyaret ettikten sonra, kitapların hayatımızdaki değerini bir kez daha anladık. Kitaplar, sadece bilgi kaynağı değil, aynı zamanda hayal gücümüzü besleyen ve bizi farklı dünyalara götüren birer anahtar. Eğer bir gün yolunuz buraya düşerse, mutlaka vakit ayırın. İster tarihin izlerini takip edin, ister bir kitap açıp yeni bir dünyaya dalın. Rami Kütüphanesi, herkes için bir şeyler sunuyor.

"Ruhumda kıpırtılar var, bir gün kelimeye dönüşecek."
— Didem Madak

